

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Jan Hudousek

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Nováková Kristýna, Hollerová Denisa, Kořenář Martin

Vyučující: Mgr. Taťána Lukešová

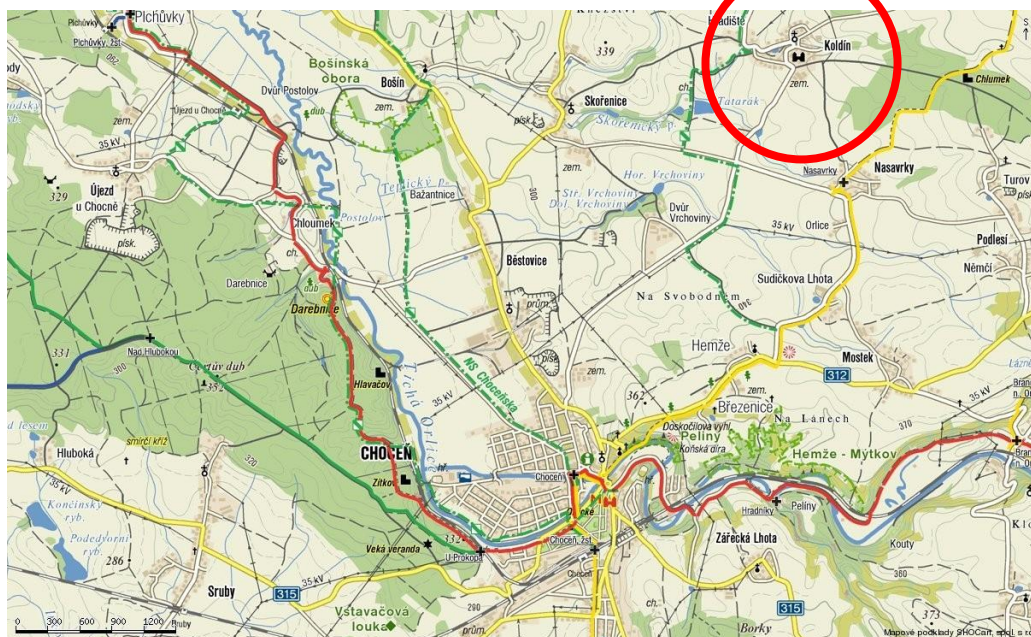
Škola: Soukromá střední zdravotnická škola Mělník, o. p. s.

19. února 2016 jsme se poprvé sešli s našim pamětníkem Janem Hudousekem v Centru seniorů v Mělníku. Vysvětlili jsme mu, oč jde, a že by nás velice zajímal jeho životní příběh, který nám nastínil už na naší první schůzce. Věděli jsme, že se máme opravdu na co těšit. Pan Hudousek je velmi milý, vtipný a kreativní pamětník. Každá naše schůzka byla velmi příjemná a zajímavá, a tak bychom Vám rádi prozradili něco málo z toho, co nám pan Hudousek vyprávěl.

(Fotografie pořízená na natáčení s p. Janem Hudousekem v CS Mělník)

"Jmenuji se Jan Hudousek. Narodil jsem se v obci Koldín dne 25. 4. 1926."

(adresa obrázku: http://foto.turistika.cz/foto/13741/19005/full_fceb4d_f_normalFile1-mapa-chocen.jpg)

Panu Hudouskovi bylo pouhých třináct let, když začala druhá světová válka, ale i přesto si vybavuje příjezd německých vojsk do obce Koldín a jejich pokyny.

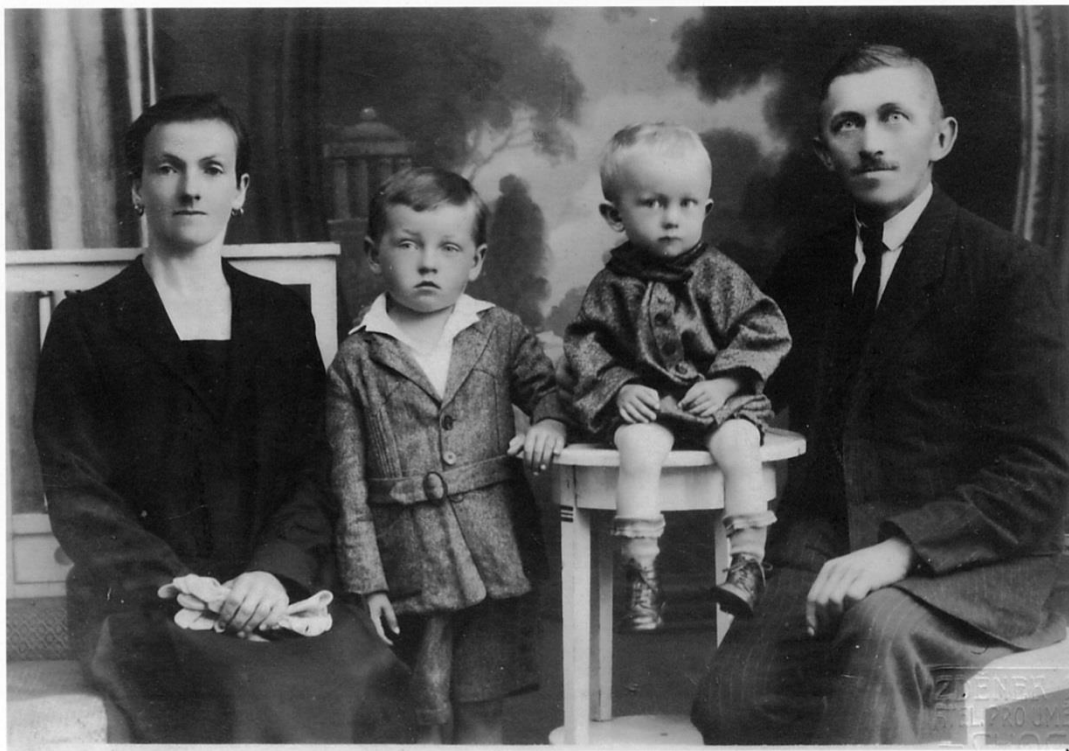
"Tatínek byl v té době starostou, asi kolem 15 let byl starostou obce Koldín. Jeden z těch Němců tam za ním okamžitě, jak se dostavil do toho Koldína, přišel, zjistil, že tady je starostou a žádal, aby okamžitě zajistil prostě přinesení všech zbraní."

Starostové:
1913 – 1919 Václav Zeman
1919 – 1923 František Kříž
1923 – 1938 Karel Hudousek
1938 – 1954 Josef Mikšíček
1954 – 1977 František Včelák
1977 – 1990 František Marhold
1990 – 1998 Ladislav Marhold
1998 – 2002 Jiří Turek
2002 – dosud Karel Kameník

(Informace z internetových stránek obce Koldín)

Pan Hudousek si dobře pamatuje tu hromadu zbraní na podlaze jejich kuchyně. Jeho otec si však svůj starý revolver schoval. Ne moc pečlivě. Proto Jan se svým bratrem Karlem zbraň našli pod trámem na půdě. Jelikož chtěli předejít problémům, rozhodli se revolver zakopat na poli. Zde si ho při osvobození zase „vyzvedli“.

"Tak první, co jsme udělali zase s tím Karlem, že jsme prostě utíkali na to pole. Že si teda ten revolver jako vykopeme a kopali jsme a pak tam byl takový kámen větší, jako tam jsme ho položili a kopali jsme dál a nikde žádná zbraň nebyla, pak jsme se teda podívali na ten kámen, to byl ten plech, prostě dokulata, v kterým teda byl schovanej, takže jsme teda revolver tam takhle našli."

(Tříletý Jan Hudousek s mladším bratrem Karlem a rodiči)

Tatínek pana Hudouska krátce po začátku druhé světové války umírá na rakovinu. Silný kuřácký zlovyk, který toho byl příčinou, si přinesl místo žoldu z první světové války. Jan, jakožto nejstarší syn, musel obstarat veškerou práci na jejich poli. Nebylo sice větší než čtyři hektary, ale v té době byli zavedeny povinné odvody vypěstovaných plodin, které se ani jeho rodině nevyhnuly.

Co v Rozhlase nezaznělo:

Vánoce s „vůní“ ryby

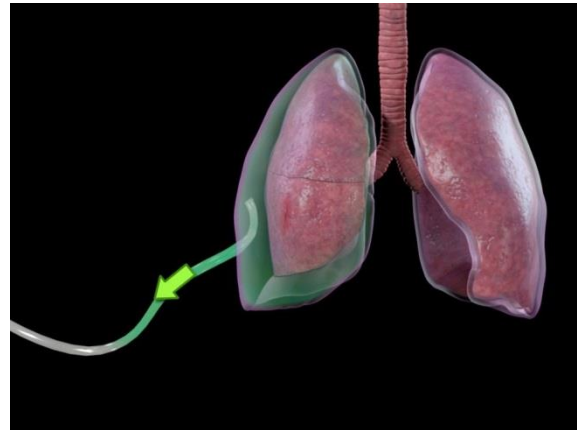
Abychom si dokázali představit, co je to bída, ve vyprávění našeho pamětníka několikrát zaznělo, že třeba rodina se třemi dospělými (čítaje rodiče a dědečka z matčiny strany) a tři děti nikdy neochutnali k štědrovečerní večeři kapra. Poslali pouze Jana ke kupci pro 20 dkg rybiho salátu a o ten se početná rodina podělila.

Ač jako zemědělci měli k potravinám blízko, rodina žila ve velké bídě, což vedlo mimo jiné i k tomu, že onemocněl tuberkulózou. Nemoc nejprve zasáhla pravou plíci. Odjíždí do Vysokého Mýta, kde mu pomoci pneumotoraxu...

"Tři milimetry silnou jehlu, tak silná byla, protože v ní byla další jehla, on to tam propíchl, vytáhl tu vnitřní jehlu, od toho vedla prostě hadička a tu napojil na takovou vývěvu, ...to byly dvě baňky, jedna jenom se vzduchem a jedna s kapalinou, a oni tam prostě pustili tu kapalinu a ta vytlačovala z té baňky, ke které šla ta hadička, vzduch."

<https://i.ytimg.com/vi/K9pFV9zYdbY/hqdefault.jpg>

<https://i.ytimg.com/vi/I7a8mqDdIH0/maxresdefault.jpg>

Načas měl od nemoci pokoj, ale za pár let se vrátila. Tentokrát zasáhla levou plíci. Lékaři ho poslali do sanatoria na Pleši, kde se seznámil s Věrou Tovarovou z Mělníka, která se tu také léčila z tuberkulózy. Jiskra přeskočila a pan Hudousek si ji 24. dubna 1954 vzal. Jak by asi vypadalo mělnické kulturní a sociální dění, kdyby se pan Hudousek do našeho města nepřihženil?

Co v Rozhlase nezaznělo:

Tuberkulóza – snadno k ní, hůře z ní

Dnes už si nedovedeme představit, že na tak závažnou formu TBC, jakou měl pan Hudousek, mohl jako většina nemocných umřít. Z tuberkulózy se léčí 10 let. Dozvěděli jsme se, že v Plicním sanatoriu Na Pleši byl na třech různě dlouhých pobytech, a to hlavně z důvodu kvalitní a vydatné stravy, která byla v minulosti hlavním léčebným prostředkem TBC, a kterou mu maminka v poválečných letech nemohla zajistit v dostatečné míře. Pana Hudouska zachránily vysoké dávky streptomycinu, tehdy převratné novinky v léčbě tuberkulózy.

(1952 na Pleši s Věrou Tovarovou)

(1954 svatba Jana Hudouska a Věry Tovarové)

"Byly jsme tam prostě asi do půl třetí ráno, kdy já jsem potom vstal a říkal jsem: Vážení svatební hosté, já Vám moc děkuji za krásnou atmosféru, která tady byla, ale za půl hodiny se já narodím a musí začít svatební noc, takže pánové kejvali, že to je hrozně důležitý, dámy, co mohli dělat?"

Co v Rozhlase nezaznělo:

Žiju, tudíž aktivně!

Jan Hudousek 31 let pracoval na Okresním národním výboru v Mělníku, zejména v odboru zdravotnictví a sociální péče. Zasloužil se o vybudování nové mělnické polikliniky, Domovů pro seniory a Domů s pečovatelskou službou v Mělníku, Neratovicích a Kralupech nad Vltavou. Byl aktivně činný v tělovýchově a kulturním životě města. (volně převzato z webové vizitky)

(1986 – Jan Hudousek a volejbalisté Mělníka)

Roku 1972 na Mělníku vzniká první dívčí volejbalový oddíl, ve kterém hrála i dcera pana Hudouska.

Rok po založení se stává Jan jeho místopředsedou a následující rok už celému oddílu velí. Kromě toho se také zasloužil o založení Centra seniorů nejen v Mělníku, ale i v Neratovicích a v Kralupech nad Vltavou.

"Tak jsem říkal předsedovi, prostě ty by měli být tam, kde to znají. Kde babičky si můžou chodit nakupovat do svých krámků dál a dědové můžou chodit třeba na hřiště nebo třeba do tělocvičny někde, prostě uložme všem třem městům, největším v okrese Mělník, to znamená Mělníku, Kralupům a Neratovicím, aby postavili vlastní domovy důchodců."

Následující fotografie logicky nevyžaduje žádný komentář.

(2009 – Jan Hudousek dostává Bronzový řád města Mělníka)

Co v Rozhlase nezaznělo:

„Na stará kolena“ básník zpívá ...

Jan Hudousek začal psát poezii až v pozdním věku a roku 2006 byl oceněn v soutěži Literárního klubu Psohlavci v Chrudimi.

Cesta časem s naším pamětníkem tady končí. Dlouhá desítky kilometrů i let.

**„V polabské rovině
na skále zámek ční,
vinice na klíně
jsou pentle sváteční.
On denně přihlíží
trošičku zvědavě,
jak Labe nabízí
své rámě Vltavě.“**

Náhled na naši práci:

(P. Jan Hudousek nám tvrdí, že už je tak trochu „na ledviny“)

(Nahráváme s p. Hudouskem, Kristýnou Novákovou, Martinem Kořenářem v CS Mělník)

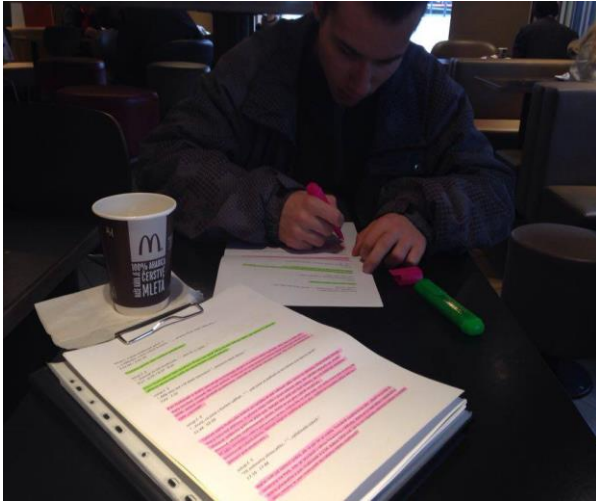

(z návštěvy Státního okresního archivu Mělník
<http://www.soapraha.cz/documents/melnik/20160412115913-P4110071.JPG>)

Zleva po půlkruhu: M. Kořenář, D. Hollerová,
Mgr. Dalibor Státník, T. Lukešová, K. Nováková,
J. Hudousek)

(Z gratulace k devadesátinám)

(Poslední úpravy před nahrávacím studiem)

(Hledání Českého rozhlasu)

(Český rozhlas – Denisa Hollerová)

(Český rozhlas – Martin Kořenář)

(Čekání v Českém rozhlase - Martin Kořenář a Denisa Hollerová)

(Nahráváme jako profesionálové – Denisa Hollerová, Martin Kořenář a Dalibor Zita)